

رسالہ

شیخ و حکیمین

تألیف

عبدالحمید اشراق خاوری

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

مقدمه

حضور محترم احبای الهی معروض میدارد ، پس از آنکه مجلدات ثلاثه از کار المقربین منتشر گردید حسب اشاره لجنه جلیله ملی نشر آثار این عهد در صد تهیه رساله دیگری بر آمد که سوره صلات و الواح صیام و فرائض حج و الواح اعیاد و شفا و کلمات عالیات و غیرها از سایر الواح مبارکه را که در باره شوئن مختلفه نازل گردیده است شامل باشد . این رساله که به فضل و موهبت الهی منتظم گردید به رساله "تسبیح و تهلیل" تسمیه شد و حسب الامر محفل مقدس روحانیه ملی بهائیان ایران شیدالله ارکانه به لجنه جلیله ملی نشریات امریه ارجاع گردید و پس از تصویب نشر و تکثیر بواسطه لجنه محترمه ملی نشر آثار تکثیر گردید و منتشر شد . فهرس مفصل مندرجات این رساله ضمیمه گردید تا احبای الهی هر لوح مبارکی را بخواهند به سهولت بیابند ، الواح مبارکه

TASBYH-U-TAHLYL

© National Spiritual Assembly of the Bahà'is of India

April 1982

مؤسسه ملی مطبوعات امری
۱۳۹۱ دی

BAHAI PUBLISHING TRUST
P.O. BOX 19
New Delhi-110001 INDIA

فصل سوم - از باب نهم

کلمات عالیات

قوله تعالی :

این جزوه در مصیبت حروفات عالین نوشته شده و لکن این ایام بنفسی تخصیص یافت . بعد جمعی طالب شرح و تفسیر شدند که به لسان فارسی نوشته شود لهذا مرقوم گشت و از جواهر کلمات ظاهر و هویدا گشت و لکن چون ترجمه کلمه به کلمه مطابق فطرت اصلیه ملاحظتی نداشت آنچه بقلم جاری شد مسطور آمد اگر چه صاحبان بصیرت در حرفی از آن کل حقایق معانی را از دقایق روحانی و معانی ربانی استنباط مینمایند و لکن چون بعضی را که در عالم طبیعت بشری ماوی است دیده اعتراض باز است لهذا باظهار این بیان تهیان رفت بر سر و صدر او را ق مرقوم شود .

هُوَ

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي كَيْفَ يَتَحَرَّكُ الْقَلَمُ وَيَجْرِي الْعِدَادُ
بَعْدَ مَا انْقَطَعَتْ نَسَائِمُ الْوُدَادِ وَأَشْرَقَتْ شَمْسُ الْقَضَاءِ

مِنْ أَفْقِ الْأَمْضَاءِ وَخَرَجَ سَيْفُ الْبَلَاءِ مِنْ غَمْدِ الْبِدَاءِ وَارْتَفَعَتْ
سَمَاءُ الْأَحْزَانِ وَنَزَلَ مِنْ سَحَابِ الْقَضَاءِ رِيحُ الْإِفْتِنَانِ
وَسِبْهَامُ الْإِنْتِقَامِ بِحَيْثُ أَفَلَّتْ أَنْجُمُ السَّرُورِ فِي قُلُوبِ أَحِبَّائِكَ
وَأَعْدَمْتَ مَقَادِيرَ الْبِهْجَةِ فِي أَفْئِدَةِ أَصْفِيَاءِكَ وَتَتَابَعَتْ
الرِّزَايَا حَتَّى وَصَلَتْ إِلَى مَقَامٍ لَنْ يَقْدِرَ أَحَدٌ أَنْ يَحِطَ بِهَا وَلَكِنْ
تُطَبِّقُ نَفْسٌ أَنْ تَقْرِبَهَا بِحَيْثُ أَغْلَقْتَ أَبْوَابَ الرَّجَاءِ
وَأَنْقَطَعَتْ نَسَائِمُ الْوَفَاءِ وَهَاجَتْ رَوَائِحُ الْفَنَاءِ وَعَزَّتْكَ
يَبِيكُنِ الْقَلَمُ وَيَضِجُ الْعِدَادُ وَأَنْصَقُ اللَّوْحَ وَارْتَعَشَتْ
الْأَبْدَانُ وَأَنْهَدَمَتْ الْأَرْكَانُ فَأَوَّاهِ عَمَّا قُضِيَ وَأَمْضَى
وَذَلِكَ مِنْ عِنَايَتِكَ الْوَالِي .

پاك و مقدسی تو ای پروردگار من چگونه حرکت نماید قلم و جاری شود مدار بعد از آنکه منقطع شد نسیمهای مرحمت و غروب نمود لطیفه های مکرمت و طلوع نمود آفتاب ذلت و خواری و بیرون آمد شمشیر بلا از نیام و سماء حزن مرتفع شد و از غمام قدرت تیرها و نیزه های فتنه و انتقام بهارید

بقسمی که علامتها و انجم سرور از قلوب غروب نمود و مقذارهای
 بهجت از افنده روزگار زائل شد و ابواب رجا بسته گشت و عنایت
 نسیم صبا از حدیقه وفا مقطوع گردید و بارهای تند فنا بر
 شجره بقا یوزید قلم بناله مشغول است و مدار به صیحه و ندبه
 معروف و لوح از این خروش مد هوش و جوهر هوش از چشیدن
 این درد و الم در جوش و عندلیب غیب در این سروش که
 وای وای از آنچه ظاهر و هویدا گشت و این نیست مگر از
 مرحمتهای مکنونه تو ای پروردگار من .

وَأَنْتَ الَّذِي أَوْقَدْتَ سُرُجَ الْمَحَبَّةِ فِي مَشْكَاتِ الْعِنَايَةِ
 وَرَبَّيْتَهَا بِدَهْنِ الْعِلْمِ وَالْحِكْمَةِ حَتَّى أَضَاءَتْ وَأَسْتَضَاءَتْ
 وَبِنُورِهَا أَشْرَقَتْ أَنْوَارَ أَحَدِيَّتِكَ فِي مَشْكَاتِ عِزِّ سُلْطَنَتِكَ
 وَأَسْتَحْكَمْتَ أَرْكَانَ بَيْتِ أَرْزَلِيَّتِكَ فِي رِيَاضِ قَدَمِ هُوِيَّتِكَ
 وَحَفَظْتَهَا بِزُجَاجَةِ فَضْلِكَ وَبِنُورِ رَحْمَتِكَ لِئَلَّا تَهْبِطَ
 عَلَيْهَا الْأَرْيَاحُ الْمَكْدِرَةُ وَبَعْدَ ذَلِكَ أَقَمْتَهَا بِقَمِيصِ
 جُودِكَ وَرَأْفَتِكَ وَأَظْهَرْتَهَا مِنْ مَلَكُوتِ صِفَاتِكَ عَلَى
 هَيْكَلِ أَسْمَائِكَ فَلَمَّا تَمَّ خَلْقُهَا وَطَابَ خَلْقُهَا هَبَّتْ

عَلَيْهَا أَرْيَاحُ الْفَنَاءِ وَأَنْقَطَعَتْ عَنْهَا نَسَمَاتُ الْبَقَاءِ
 حَتَّى أَخَذَتْ حَيَاتُهَا وَأَنْكَسَرَتْ مَشْكَاتُهَا وَفَنَتْ أَنْوَارُهَا
 فَآهٍ آهٍ عَمَّا قُضِيَ وَأُمِّسِي وَذَلِكَ مِنْ قَضَائِكَ الْآخِرِ .

و توئی ای پروردگار من که روشن فرمودی شمع مرحمت و چراغهای
 هدایت خود را در محللهای عنایت و مکرمت و تربیت فرمودی
 بروغنیهای علم و حکمت خود تا اینکه بضیاء او روشن شد
 چراغهای هدایت در غرغه های عزت تو و باو ظاهر شد نورهای
 احدیت تو از مصباحهای بزرگی و حکومت تو و حفظ فرمودی او را
 از بارهای تند خاموش کننده تا اینکه محفوظ بماند در سایه های
 رحمت تو و بعد پوشانیدی او را از خلعتهای باقی خود و ظاهر
 فرمودی او را از ملکوت صفات در هیکل اسمی از اسماء خود و چون
 تمام شد خلق او و نیکو گشت خلق او و وزید بر او بارهای مخالف
 فنا و بسته شد بروی او درهای بقا بحدی که خاموش شد روشنی
 او و شکست فانوس او و خالی شد محل او و فانی شد نور او
 پس وای وای از آنچه قضا شد و هویدا گشت و این است از امر
 مہرم تو ای پروردگار من .

كَيْفَ أَزْكَرِيَا إِلَهِي بِدَائِعِ صُنْعِكَ وَأَسْرَارِ حِكْمَتِكَ بِحَيْثُ
 خَلَقْتَ مِنْ جَوَاهِرِ النُّعْمَاءِ الْمَاءَ الدَّرِّيَّ الْبَيْضَاءَ وَاجْرِيته

مِنْ أَصْلَابِ آبَاءٍ وَنَقَلْتَهُ مِنْ صُلْبِ إِلَى صُلْبٍ حَتَّى
 أَنْتَهَى فِي ظَهْرِ أَحَدٍ مِنْ عِبَادِكَ ثُمَّ نَزَلَتْ هَذَا الْمَاءُ
 اللَّطِيفَ الصَّافِي فِي صَدْفِ أُمَّةٍ مِنْ إِمَائِكَ وَرَبِّيَّتِهِ
 فِيهِ بَيَادِي سِرِّكَ وَلَطَائِفِ رَأْفَتِكَ وَدَبْرَتُهُ بِتَدَابِيرِ
 حِكْمَتِكَ حَتَّى صَوَّرْتَهُ فِي بَطْنِ الْأُمِّ عَلَى هَيْكَلِ التَّكْرِيمِ
 وَأَحْسَنِ التَّقْوِيمِ ثُمَّ بَعْدَ ذَلِكَ أَخْرَجْتَهُ وَارْضَعْتَهُ وَأَنْعَمْتَهُ
 وَغَذَيْتَهُ وَسَقَيْتَهُ وَآكْرَمْتَهُ وَأَعْلَيْتَهُ وَقَوْمْتَهُ وَكَبَّرْتَهُ حَتَّى
 أَوْصَلْتَهُ إِلَى الْغَايَةِ الَّتِي لَا غَايَةَ لَهَا فِي خَلْقِكَ وَالْعُلُوُّ
 الَّذِي لَا مُنْتَهَى لَهُ فِي بَرِّيَّتِكَ بِحَيْثُ عَرَجْتَهُ إِلَى سَمَاءِ
 أَمْرِكَ وَهَوَاءِ عِزِّ قُدْسِكَ وَأَوْصَلْتَهُ إِلَى مَعَارِجِ الْأَسْفَارِ بَيْنَ
 يَدَيْكَ وَقَطَعْتَهُ عَنْ كُلِّ الْجِهَاتِ وَرَجَعْتَهُ مِنْكَ إِلَيْكَ
 حَتَّى وَرَدَ عَلَيْكَ وَنَزَلَ بِكَ وَلَكِنْ يَا إِلَهِي حِينَ وَرُودِهِ عَلَيْكَ
 عَرِثَتْ جَسَدُهُ لِأَنَّكَ مَا أَحْبَبْتَ غَيْرَهُ وَآخَذَتْ نَهَابَهُ
 لِأَنَّكَ مَا أَرَدْتَ دُونَهُ وَأَسْكَنْتَهُ فِي بَيْتٍ لَمْ يَكُنْ فِيهِ مِنْ

رَفِيقٍ وَلَا مِنْ شَفِيقٍ وَلَا مِنْ مُصَاحِبٍ وَلَا مِنْ أَنْهَسٍ وَلَا مِنْ
 سِرَاجٍ وَلَا مِنْ فِرَاشٍ وَبَقِيَ فِيهِ مَسْكِنًا فَقِيرًا فَرِيدًا اسْتَجِيرًا
 فَآه آه بِذَلِكَ انْقَطَعَتْ نَسَائِمُ الشَّرَفِ عَنْ طَرَفِ الْبُقَاءِ
 وَكَلَّتْ وَرِقَاءُ الْأَمْرِ عَنْ نَعْمَاتِ الْوَفَاءِ وَشَقَّ الْوُجُودُ عَنْ
 هَيْكَلِهِ الثِّبَابُ الصُّفْرَاءُ وَالْقَبْتُ الْحُورُ عَلَى وَجْهِهَا
 الرَّمَادُ وَبَكَتْ عَيُونُ الْعِظَمَةِ فِي سَرَائِرِ الْأَمْكَانِ بِالْمَدَامِ
 الْحُمْرَاءِ فَآه آه قُضِيَ مَا أَمْضَى وَذَلِكَ مِنْ مَضَائِكِ
 الْكِبَرَى .

چگونه ذکر نعیم ای محبوب من و مقصود من حکمتهای بالغه
 تو را در ظهورات صنع تازه تو و اسرارهای سلطنت و تدبیر تو
 که مستور شده از مشاهده عیون و منزه گشته از ادراک عقول
 بقسمی که خلق فرمودی از جواهر نعمتهای خود آب لطیف
 نورانی و جاری نمودی او را در صلبهای روحانی و نقل نمودی
 از صلبی بسوی صلبی و از محلی بسوی محلی تا اینکه
 منتهی شد و مقرر گردید در ظهریکی از عباد تو و بعد
 نازل فرمودی از ظهراود در صدف یکی از امام خود و تربیت

نمودی او را بدستهای باطنی خود و لطیفه های بخشش
 و رحمت خود تا اینکه خلق فرمودی او را در بطن ام برهیکل
 کرامت و بزرگی و به بهترین صورت او را زینت دادی و از عیون
 صافیه شیر دادی او را و از قدرت کامله حفظ فرمودی او را
 تا آنکه بزرگ شد در جوار رحمت تو و ساکن شد در دیار
 حکومت تو و چشید از خمرهای مکرمت تو و نوشید از چشمه های
 لطف تو تا آنکه به حدیقه عرفان وارد شد و به محل ایقان
 مستریح گشت و در ریاض قرب و مشاهده سائر بود و در بساط
 وصل و مکاشفه میخرامید تا آنکه بشرف لقا مشرف شد و از خمر
 بقا مرزوق گشت و ثمره قرب را از شجره وصال اخذ نمود و آب
 زلال را از چشمه جمال بنوشید و زلال معارف الهیه را از طلعت
 بی مثال حضرت لایزال ادراک نمود و طی نمود سفرهای
 ممالک عشق را و راههای مهالک صبر و طلب را تا آنکه وارد
 شد بر تو و راجع شد بسوی تو و باز گشت نمود نزد تو و ساکن
 شد در قطب لامکان مقابل جمال تو در این وقت بموج آمد
 بحر قضای تو و به هیجان آمد بارهای تند در هوای بلاهای
 تو پس عریان نمودی بدن او را و ذلیل فرمودی جسد او را
 و منزل دادی او را در خانه که نه فرشی در او گسترده بود
 و نه چراغی در او آماده شده بود و نه رفیق و مونس کسی که
 مصاحبت نماید با او و نه دوست و انیسی که انس گیرد با او

پس وای وای مسدود شد علامات سرور و لال شد عند لیب
 ظهور و شق نمود جوهر وجود ثیاب خود را و ریخت حوریه
 فردوس بر سر خود خاک سیاه را و جاری شد از چشمه های
 قدرت انهار ذلت پس وای وای از آنچه ظاهر شد و هویدا
 گشت و این است از مصیبتهای بزرگ تو ای پروردگار من .

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ يَا إِلَهِي بَعْدَ مَا أَصْعَدْتَهُ إِلَيَّ يَا مَيَادِينَ
 الْهَاءِ عَرْشِ الْبَقَاءِ وَفَنَائِهِ عَنِ نَفْسِهِ وَبِقَائِهِ بِالنُّورِ الْأَعْلَى
 فِي رِفَافِ الْأَبْدَاءِ وَوُضُوئِهِ إِلَيْهِ وَعُرْفَانِهِ نَفْسَهُ وَإِبْلَغِهِ
 نُورَهُ وَإِدْرَاكِهِ جَمَالَهِ سَقَيْتَهُ مِنْ بَدَائِعِ الْعَيُونِ الصَّافِيَةِ
 مِنْ جَوَاهِرِ عِلْمِكَ الْمَكُونَةِ وَالْبَيْتَهُ مِنْ رِءَاءِ الْهُدَى
 وَأَشْرَبْتَهُ مِنْ كَوْسِ التَّقَى حَتَّى سَمِعَ نَفْعَةَ الْوَرَقَاءِ
 فِي مَرْكَزِ الْعَمَاءِ وَوَقَفَ عَلَى الْمَنْظَرِ الْأَكْبَرِ وَقَامَ لَدَى
 حَرَمِ الْكِبْرِيَاءِ وَأَسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْصَفْرَاءِ فِي الْبَقْعَةِ
 الْحُمْرَاءِ وَأَسْتَفْنَى بِكَيْنُونَتِهِ وَأَسْتَبَقَى بِذَاتِيَّتِهِ وَ -
 شَاهِدَ بِعَيْنِهِ مَا شَاهَدَ وَعَرَفَ بِقَلْبِهِ مَا عَرَفَ وَعَرَجَ

بِتَمَامِهِ إِلَى الْمَقَامِ الَّذِي لَنْ يَسْبِقَهُ أَحَدٌ فِي حُبِّهِ إِسَّاكَ
 وَرِضَائِهِ فِي قَضَائِكَ وَتَسْلِيمِهِ فِي بَلَائِكَ وَكَانَ فِي ذَلِكَ
 الشَّأْنِ الْأَعْلَى وَالْمَقَامِ الْأَعَزَّ الْأَوْفَى حَتَّى نَفَخْتَ عَلَيْهِ مِنْ
 نَفْحَاتِ قَضَائِكَ وَأَرْيَاحِ بَلَائِكَ وَأَخَذْتَ مِنْهُ كُلَّ مَا
 أَعْطَيْتَهُ بِجُودِكَ بِحَيْثُ مَنَعْتَ رِجْلَاهُ عَنِ الْمَشْيِ وَيَدَاهُ
 عَنِ الْأَخْذِ وَبَصْرَهُ عَنِ مَشَاهِدَةِ جَمَالِكَ وَسَمْعَهُ عَنِ
 اسْتِمَاعِ نَغَمَاتِكَ وَقَلْبَهُ عَنِ عِرْفَانِ مَوَاقِعِ تَوْحِيدِكَ وَفُؤَادَهُ
 عَنِ الْإِيقَانِ بِعَظَاهِرِ تَفَرُّدِكَ وَمَا أَكْتَفَيْتَ بِذَلِكَ حَتَّى
 نَزَعْتَ عَنْهُ خَلْعَ عِنَايَتِكَ وَنَزَلْتَهُ مِنْ قُصُورِ الْعِزَّةِ إِلَى تُرَابِ
 الذُّلَّةِ وَمِنْ مَخْرَنِ الْغِنَى إِلَى مَكْمَنِ الْفَقْرِ وَسَكَنَ فِي
 بَطْنِ الْأَرْضِ وَحِيداً غَرِيباً عَرِياناً مَحْرُوماً مَهْجُوراً فَآهٍ آهٍ
 عَمَّا قُضِيَ وَأَمْضَى وَذَلِكَ مِنْ رِزْقِكَ الْكَبِيرِ .

عجب در این است که بعد از دخول در حدیقه بقا و استسقاء
 کوئس بقا و طیران در سماء بقا و وصول بمکان بقا ورود در -

مقامی که جز بقا چیزی مشهود نه و جز صرف قدم امری موجود نه
 عساکر فنا از جمیع جهات احاطه نمود تا آنکه اخذ نمود او را -
 فَتَفَكَّرُوا فِيهِ يَا أَهْلَ الْبَيَانِ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ إِنْ
 أَنْتُمْ فِي عِلْمِ اللَّهِ لِرَاسِخُونَ لَا فَوْرِيَّيَ لَا تَعْرِفُونَ
 إِنْ أَنْتُمْ فِي أَزَلِ الْأَزَالِ تَتَفَكَّرُونَ .

پاك و منزهی تو ای مقصود من بعد از آنکه بلند فرمودی او را
 به مقامهای عز فردوس و وارد نمودی او را در گلزارهای بقای
 قدس که درهای فنا بروی او باز نگشته تا آنکه فانی شد از نفس
 خود و باقی ماند ببقای تو و داخل گشت در حدیقه وصال
 و نوشید از چشمه جمال و ادراک نمود جواهر علوم و سوانج -
 حکمت را از چشمه های مکنونه و پوشید از جامه های هدی
 و چشید از گآسهای تقی و شنید نواهای و رقاء الهی را از
 چنگ و بریطهای صمدانی و از همه برید و به حضرت تو
 پیوست و سرتسلیم در صحراهای قرب تو گذاشت تا آنکه
 در بیابانهای طلب جان در باخت و بعد گرفتنی از او آنچه
 عطا فرموده بودی تا آنکه پای او از مشی باز ماند و دستهای
 او از حرکت افتاد و چشمهای او از مشاهده جمال محبوب
 شد و گوشهای او از شنیدن بیان تو ممنوع گشت و اخذ نمودی

از او خلعتهای مرحمت خود را تا آنکه افتاد برهنه و عریان
بر روی خاک و از قصرهای بلند عزت بر بیت زلت مسکن
گرفت و از مراتب بلند غنا بر ارض فقر مفرگزید و باقی ماند
در میان زمین تنها و غریب و وحید و فقیر پس وای وای از آنچه
ظاهر شد و هویدا گشت و این است از بلاهای بزرگ توای
پروردگار من .

وَأَنْتَ الَّذِي أَغْرَسْتَ شَجْرَةَ طَيْبَةٍ فِي أَرْضٍ مُبَارَكَةٍ
لَطِيفَةٍ وَأَشْرَبْتَهَا مَاءَ الْكَافُورِ مِنْ عِيُونِ الظُّهُورِ
وَرَبَّيْتَهَا بِأَقْتِدَارِ سُلْطَنَتِكَ وَحَفِظْتَهَا بِأَيْدِي قُدْرَتِكَ
حَتَّى أَرْتَفَعَتْ وَعَلَتْ وَجَعَلْتَ أَصْلَهَا ثَابِتًا فِي أَرْضِ مَشِيَّتِكَ
بِأَسْمٍ مِنْ أَسْمَائِكَ وَفَرَعَهَا فِي سَمَاءِ إِرَادَتِكَ وَأَسْتَقَرَّتْ
وَأَرْتَفَعَتْ وَصَارَتْ ذَاتَ أَفْنَانٍ مُتَعَالِيَةٍ وَذَاتَ أَغْصَانٍ
مُرْتَفِعَةٍ وَذَاتَ دَوْحَةٍ قَوِيَّةٍ وَذَاتَ قُضْبَانٍ مُنِيْمَةٍ
عَظِيمَةٍ وَسَكَنَتْ عَلَى أَفْنَانِهَا أَرْوَاحٌ عِزُّهُوِيَّتِكَ وَرَقَدَتْ
عَلَى أَغْصَانِهَا حَمَامَاتٌ قُدْسٌ أَزَلِيَّتِكَ وَقَصَصَاتُ النُّجُودِ

عَلَيْهَا مَعْلَقَاتٌ وَفِيهَا مِنْ طُيُورِ الْعِزِّ مَغْنِيَاتٌ وَحَمَامَاتٌ
قُدْسٌ مَفْرِدَاتٌ كَلِمَةٌ يَذْكُرُونَ اللَّهَ رَبَّهُنَّ بِاللِّسَانِ
الْبَدِيعِ فِي الْأَلْحَانِ وَبِالْكَلِمَةِ الْمُنِيْمَةِ عَلَى الْأَغْصَانِ
وَمِنْ نِعْمَاتِهِنَّ تَوَلَّيْتُ أَفْنَادَ الْمُخْلِصِينَ وَأَسْتَقَرَّتْ
أَنْفُسُ الْمُقَرَّبِينَ فَلَمَّا بَلَغْتَ إِلَى أَعْلَى مَقَامِهَا أَخَذْتَهَا
صَوَاعِقُ قَهْرِكَ وَقَوَاصِفُ بَلِيَّتِكَ حَتَّى كَسَرْتَ أَغْصَانَهَا
وَأَصْفَرْتَ أَوْرَاقَهَا وَسَقَطَتْ أَثْمَارُهَا وَأَنْكَرْتَ أَقْفَاصَهَا
وَطَارَتْ طُيُورُهَا حَتَّى وَقَعَتْ بِأَسْرِهَا وَأَصْلِهَا وَفَرَعِهَا
كَأَنَّهَا مَا غَرَسْتَ وَمَا خَلَقْتَ وَمَا ظَهَرْتَ وَمَا عَلَتْ وَمَا رَفَعْتَ
فَأَهْ آهٍ قُضِيَ وَأُمِّصَى وَذَلِكَ مِنْ أَقْتِدَارِ سُلْطَنَتِكَ الْعَظِيمِ .

و توای پروردگار من غرس فرمودی شجره لطیف نیکو را در زمین
مبارک مرغوب و بدستهای مهربانی و عنایت تربیت فرمودی او را و
در جوار قدرت و غلبه حفظ فرمودی او را تا اینکه بلند شد
شاخه های او و بشمار آمد غصنهای او و اصل او ثابت شد در ارض
معرفت و فرع او بلند شد تا سماء علم و حکمت تو و ساکن شد بر

اوراق او ارواح قدس عنایت تو و مستریح شد بر غصنهای او
 از نور مجد مکرمت تو و بر شاخه های او ساکن شد طیرهای
 جذب و شوق و عندلیبهای عشق و ذوق که جمیع نفوس مقدسین
 و ارواح مقربین از تغنیات حجازی و نغمات عراقی و نواهای
 قدس الهی مدهوش گشتند و از حدود وجود رستند و چون
 تمام شد مدت او احاطه نمود او را صاعقه های قهرتو بقسمی که
 شکست اغصان او و زرد شد اوراق او و از هم پاشید ثمرهای
 او و منهدم شد قفصهای او و پرید طیرهای او و افتاد بر وجه
 ارض گویا که خلق نشده بود و ظاهر نگشته بود و بثمر نیامده
 بود پس وای وای از آنچه قضا شد و هویدا گشت و این است
 از ظهورات سلطنت تو ای پروردگار من .

وَ أَنْتَ الَّذِي نَزَلْتَ حُكْمَ الْقَدَرِ مِنْ جِبْرُوتِ الْعِزَّةِ وَأَشْرَقَ
 بِإِذْنِكَ حُكْمَ الْقَضَاءِ بِالْأَمْضَاءِ فِي مَلَكُوتِ الْبَدَاءِ لِاسْتِوَاءِ
 بَعْضَةِ الْعِظْمَةِ عَلَى أَوْتَارٍ مِنَ الْحَدِيدَةِ الْمُحْكَمَةِ الْمُتَّقِنَةِ
 وَسَوَّيْتَهَا مِنْ تَرَابِ الْعِنَايَةِ مِنْ جَنَّةِ اَزَلَّتِكَ وَبَنَيْتَهَا عَلَى
 أَرْبَعَةِ أَرْكَانٍ مِنْ هَيْكَلٍ عِزِّ أَحَدِيَّتِكَ وَزَيَّنْتَهَا بِشَمْسٍ
 صَدَّقْتِكَ وَطَرَزْتَهَا مِنْ صَافِيٍّ زَهَبٍ مَرَحَمَتِكَ وَجَعَلْتَ

أَبْوَابَهَا مَزِينَةً مِنَ الْيَاقُوتِ الْحَمْرَاءِ فِي أَسْمِكَ الْعَلِيِّ
 الْأَعْلَى وَجِدَارَهَا مَرْصَعًا مِنْ لَآلِي صِفَاتِكَ الْعُلْيَا فِي ذِكْرِكَ
 الْأَكْبَرِ الْأَبْنَى وَجَعَلْتَ سَقْفَهَا وَعَرْشَهَا مِنَ الْأَلْمَاسِ الرَّطْبِ
 الْأَصْفَى فِي الذِّكْرِ الْأَتَمِّ الْأَقْدَمِ الْأَوْفَى سُبْحَانَ اللَّهِ خَالِقِهَا
 وَ مُوْجِدِهَا وَمُظْهِرِهَا وَمُقَدِّرِهَا وَبَعْدَ بُلُوغِهَا إِلَى
 غَايَتِهَا وَظُهُورِهَا عَلَى أَحْسَنِ خَلْقِهَا كَانَتْ بَاقِيَةً إِلَى
 أَنْ تَمَّ مِيقَاتُهَا إِذَا ارْتَفَعَتْ سَمَاءُ بِلَائِكَ فِي لَاهُوتِ سَطْوَتِكَ
 وَنَطَقَتْ عَلَيْهَا مَلَائِكَةُ قَهْرِكَ بِكَلِمَةٍ بَطِشِكَ تَحْرُكُ أَسَاسَ
 الْبَيْتِ حَتَّى وَقَعَتْ أَرْكَانُهَا وَسَقَطَتْ عُرُوشُهَا وَأَنْهَدَتْ
 أَبْوَابُهَا وَأَنْعَمَدَ جِدَارِهَا وَمَحَتْ عِلَامَتَهَا كَانَتْهَا مَا بُنِيَتْ
 عَلَى أَرْضِكَ وَ مَا رُفِعَتْ فِي دِيَارِكَ وَ مَا ظَهَرَتْ فِي بِلَادِكَ
 بِحَيْثُ تَفَرَّقَ تَرَابُهَا وَ نَسِيَ ذِكْرَهَا وَ مَحَتْ آثَارَهَا فَأَهْ
 آهَ قُضِيَ مَا أَمْضَى وَ ذَلِكَ مِنْ بَدَائِعِ تَقْدِيرِكَ الْأَعْلَى وَ لَكَ
 الْحَمْدُ عَلَى حُسْنِ قَضَائِكَ الْأَخْلَى .

و توای مالک من ورجای من از ملکوت عزت نازل فرمودی حکم
 محکم قضا را و از سرادات قدرت امر مبرم قدر را بر ساختن
 بیتی تا در او ساکن شود نفوس مضطربه و در او مستریح شود
 عقول مجرده و بنا فرمودی او را از خاکهای پاک و پاکیزه که
 از زره از آن تراب خلق شد حقایق عالین و افنده مقدسین
 و بر ارکان ربوبیه مستقر فرمودی رکنهای او را و به آفتابهای
 مشرقه از افق جمال زینت بخشیدی او را و مطرز فرمودی او را به
 ذهب صافیه و ابواب او را مزین فرمودی بپاقوت بدیعه که
 از جوهر هوپه خلق شده بود و مرصع فرمودی دیوارهای او را
 بلثالی منیعه که از لطیفه بحر احدیه ظاهر گشته بود و چون
 تمام شد بنای او و ظاهر شد آیات او و هویدا شد علامات او
 امر فرمودی که جمیع آنچه در آسمانهای قدرت تو سائر بودند
 و در هواهای عزت تو حرکت مینمودند طائف شوند حول او را و
 زائر شوند تراب او را و مقبل شوند ابواب او را مردود شد هر
 که مکث نمود و مقبول شد هر که اقبال نمود پس چون تمام شد
 وقت او و منقضی شد امر او ابرهای بلا از مشرق سطوت و غضب
 برخاست و ملائکه قهر بحر فی ناطق شد که لرزه بر ارکان بیت
 افتاد بقسمی که منهدم شد ارکان او و برو افتاد سقفهای او
 و منهدم شد علامتهای او گویا هرگز بنا نشده بود و بلند
 نگشته بود بحدی که فراموش شد اسم او و متفرق شد تراب

او و معدوم شد رسم او پس وای وای از آنچه ظاهر شد و هویدا
 گشت این است از بدایع تقدیرهای بلند توای آقای من و حمد
 میکنم تو را بر نیکوئی قضای شیرین توای پروردگار من .

وَعِزَّتِكَ يَا إِلَهِي لَا أَشْكُو إِلَيْكَ فِيمَا وَرَدَ مِنْ عِنْدِكَ وَ نُزِّلَ
 مِنْ جَنَابِكَ بَلْ أَسْتَغْفِرُكَ فِي كُلِّ مَا ذَكَرْتُ وَ حَكَيْتُ وَ نَطَقْتُ
 مِنْ اجْتِرَاحَاتِي الَّتِي لَنْ تَحْكِي إِلَّا عَنِ غَفْلَتِي مِنْ ذِكْرِكَ
 وَ اعْرَاضِي عَنْ رِيَاضِ قُرْبِكَ لِأَنِّي عَرَفْتُ مَوَاقِعَ حِكْمَتِكَ
 وَ أَطْلَعْتُ عَلَى تَدَابِيرِ عِزِّ رُبُوبِيَّتِكَ وَ أَيْقَنْتُ بِأَنَّكَ
 بِسُلْطَانِ فَضْلِكَ كَنْ تَعَامَلُ بِعِبَادِكَ إِلَّا مَا يَنْبَغِي لِعِزِّ
 جَلَالِكَ وَ يَلِيْقُ لِبِدَائِعِ إِفْضَالِكَ وَ مَا قَضَى حُكْمَ الرُّجُوعِ
 مِنْ أَفْقِ قُدْرَتِكَ وَ جَبْرُوتِ إِرَادَتِكَ إِلَّا بِمَا يُؤْصِلُ الْعِبَادَ
 إِلَى غَايَةِ فَضْلِكَ وَ مَتْنَهِي مَرَاتِبِ جُودِكَ وَ فَيْضِكَ وَ أَعْلَمُ
 بِأَنَّ الَّذِي عَرَجَ إِلَيْكَ وَ نَزَلَ عَلَيْكَ أَرْتَقَى إِلَى سَمَاوَاتِ
 عِزِّ أَلِيَّتِكَ وَ سَكَنَ فِي جِوَارِ قُدْسِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ اسْتَقَرَّ عَلَى

كُرْسِيٍّ الْاِفْتِخَارِ عِنْدَ اِشْرَاقِ اَنْوَارِ جَمَالِكَ وَرَقَدَ فِي
 مَهْدِ الْبَقَاءِ لَدِي ظُهُورِ عِزِّ الْوَهْبِيَّةِ كَانِي اُشَاهِدُ
 فِي هَذَا الْحَبْنِ بَانَةَ يَطِيرُ بِجَنَاحِي الْعِمْرَةَ فِي هَوَاءِ
 قُدْسِ مَرْحَمَتِكَ وَيَسِيرُ فِي مَدَائِنِ رُوحِ اَحَدِيَّتِكَ وَيَشْرَبُ
 عَنْ كَأْوَبِ وَصْلِكَ وَلِقَائِكَ وَيَغْتَذِي بِنِعْمَاءِ قُرْبِكَ وَوِصَالِكَ
 فَيَا رُوحِي لِذَلِكَ الشَّرَفِ الْاَبْهَى وَالْعِنَايَةِ الْكُبْرَى
 وَانِكَ لَمَّا اخْفَيْتَ عَنْ بَرِيَّتِكَ مَا كَشَفْتَهُ لِعَبْدِكَ لِيَا
 صَعْبَ عَلَيَّ الْعِبَادِ حُكْمَ الْفِرَاقِ وَمُسْتَصْعَبَ عَلَيَّ الْاَرْقَاءِ
 ظُهُورِ الْفَضْلِ مِنْ اُنْفِ الْطَّلَاقِ وَعَزِيْزَ عَلَيَّ الْاِحْبَاءِ ظُهُورِ
 الْفَنَاءِ فِي هَيَاكِلِ الْبَقَاءِ وَبِذَلِكَ نَزَلَ عَلَيَّ اِحْبَائِكَ
 مَا نَزَلَ بِحَيْثُ لَنْ يَحْصِيَهُ اَحَدٌ وَلَنْ تُحِيطَهُ نَفْسٌ
 وَلَنْ تُطِيقَهُ اَفْعِدَةٌ وَلَنْ تَحْمِلَهُ عَقُولٌ وَمِنْهَا هَذِهِ الرَّزِيَّةُ
 النَّازِلَةُ وَهَذِهِ الْمُصِيبَةُ الْوَارِدَةُ الَّتِي بِهَا اَحْتَرَقَتِ الْاَكْبَادُ
 وَاشْتَعَلَ الْعِبَادُ وَاضْطَرَّتِ الْبِلَادُ وَمَا بَقِيَ مِنْ عَيْنٍ

اِلَّا وَقَدَ بَكَتْ وَمَا مِنْ رَأْسٍ اِلَّا وَقَدَ تَعَرَّى وَمَا مِنْ
 نَفْسٍ اِلَّا وَقَدَ تَبَلَّغَتْ وَمَا مِنْ فُؤَادٍ اِلَّا وَقَدَ تَكَدَّرَ وَمَا
 مِنْ نُورٍ اِلَّا وَقَدَ اَظْلَمَ وَمَا مِنْ رُوحٍ اِلَّا وَقَدَ اِنْقَطَعَ وَمَا
 مِنْ سُرُورٍ اِلَّا وَقَدَ تَبَدَّلَ فَاهِ آهٍ عَمَّا قُضِيَ وَامْضَى وَذَلِكَ
 مِنْ قَضَائِكَ الْعَمَّتِ فِي الشَّجَرَةِ الْحُمْرَاءِ .

قسم به عزت و بزرگواری تو ای مولای من و مقتدای من و حبیب
 من که شکایت نمیکنم بسوی تو از آنچه وارد شد از حضرت تو
 و ظاهر شد از جانب تو بلکه سرهای عاشقان تو طالب کندهای
 محکم است و گردنهای طالبان روی تو منتظر شمشیرهای برنده
 و سینه های منیره از جذب و شوق مترصد تیرهای زهر آلوده
 زهرهای کشنده نزد عاشقان از زخمهای حیوان نیکوترو
 زخمهای هلاک کننده از شربت‌های لطیف پاکیزه تر پس معدوم
 شود نفسی که در راه عشق تو جان نبازد و مفقود شود وجودی
 که در طلب وصل تو سر نیندازد و بمیرد قلبی که بذکرت
 زنده نگردد و دور شود هیولی که بجان طالب قرب نشود و
 مشقتهاى بادیه عشق را نجشد و لکن ای سید من بازگشت و
 توبه مینمایم بآنچه مشغول شدم در ساحت قدس تو باین کلماتی
 که ظاهر نشده مگر از غفلت این عبد از مقامات قرب و وصل زیرا

که هر که بتورسید از غیر تو باز ماند و هر که از تو گذشت
 بغیر تو مشغول شد پس وای بر کسی که از تو ببرد و بغیر
 تو پیوست و در وادی حیرت نفس سرگردان بماند و بمرد
 و از مدینه حیات باقیه و زندگانی دائمه محروم ماند و به عزت
 و جلال تو ای پروردگار من که مشاهده میکنم در وستان و مَحْرَمَانِ
 کعبه وصال تو را و سرمستان خمر جمال تو را که مشعوفند
 ببدایع قضای تو و مسرورند ببلایهای نازله از نزد تو اگر
 چه قهر صرف باشد و یا غضب بخت زیرا که این قهر مالک
 لطفهاست و این غضب سلطان مهرها و این سم محیی
 جانها جبروت عزت طائف این زلت است و ملکوت غنا طالب
 این فقر و تو ای مولای من راجع فرمودی این طیر را از جسد
 ظلمانی بلاهوت معانی و از غذای روحانی مرزوق گشته
 و به نعمتهای صدانی محظوظ شده و بتو راجع گردیده و بر
 تو وارد آمده و ارتقاء بر قاف قدس تو جسته و در جوار
 رحمت تو مستریح گشته و بر کرسی افتخار مقرر گزیده و در -
 هواهای عز روح طیران مینماید و از باده های وصال احدیه
 مینوشد و از شرابهای لقای صمدیه می آشامد و چون
 بحکمتهای بالفه مستور فرمودی این مراتب را در پرده های
 قدرت خود لهذا صعب گشته بر عباد حکم فراق و سخت
 است برایشان امر طلاق و بجزع می آید نفوس از ملاحظه

آن و بجزع می آید عقول از مشاهده آن و از جمله آن بلایای
 مقدره و مصیبتهای جلیه مستوره این مصیبت بدیعه و این بلیه
 جدیده است که با و محترق شد اکباد و مشتعل شد حقائق
 عباد و مضطرب گشت اهل بلاد پس نماند چشمی مگر آنکه
 خون گریست و باقی نماند قلبی مگر آنکه گاس الم بجشید
 و رؤس عالین برهنه و عریان شد و نفوس راضین از غم نالا ن
 گشت فوارها مگرد شد و نورها تاریک و مظلم گشت و منقطع
 شد روح از اماکن خود و تبدیل گشت سرور از محافل خود
 پس وای وای از آنچه ظاهر شد و هویدا گشت و این است
 از قضا های ثابت تو در شجره ظهور تو ای پروردگار من .

وَإِنَّكَ أَنْتَ يَا إِلَهِي وَمُحِبُّي وَرَجَائِي تَعْلَمُ بِأَنَّ الرِّزَايَا
 قَدْ أَشْرَقَتْ مِنْ أَفْقِ الْقَضَاءِ وَأَحَاطَتْ الْأَمَّكَانَ وَمَا فِيهِ
 وَغَلَبَتْ الْأَكْوَانَ وَمَالَهَا وَبِهَا وَلَكِنْ أَخْتَصَّصْتُهَا فَي
 هَذِهِ الْأَزْمَانِ لِلطَّلَعَتَيْنِ وَسَمَّيْتِ أَوْلَاهُمَا بِأَسْمِ التِّي
 أَخْتَصَّصْتُهَا وَجَعَلْتُهُمَا أُمَّ الْخَلَائِقِ أَجْمَعِينَ وَالْآخِرَى
 بِأَسْمِ التِّي أَصْطَفَيْتُهَا عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ وَنَزَّلْتُ
 عَلَيْهِمَا حِينَ إِذْ لَمْ تَكُنْ لِهَمَّا مِنْ أُمَّ لِتَشَقَّ شَبَابَهُمَا أَوْ

تَلْقَى الرَّمَادَ عَلَى رَأْسِهَا أَوْ تَوَافِقَ مَعَهُمَا أَوْ تَبْكِي بِمَا
 وَرَدَ عَلَيْهِمَا أَوْ تَعْرِى رَأْسَهَا بِمَا نُزِّلَ بِهِمَا وَلَا لَهَا
 مَوْعِزَاتٌ لِإِيَّاسِنَ بِهِمَا وَيَمْنَعُنِيهَا عَنْ بَكَائِهِمَا وَلَا
 مُصَاحِبَاتٌ لِيَجْفِقَنَّ الدَّمْعُ عَنْ خَدَيْهِمَا وَلَا بَتُولَاتٌ
 لِيَسْتَرْنَ شَعْرَاتِهِمَا وَلَا مُشْفِقَاتٌ لِيَسْكُنَ اضْطِرَابَهُمَا أَوْ يَكِينٌ
 فِي مَصَابِيهِمَا أَوْ يَخْضِينَ أَيْدِيَهُمَا أَوْ يَمْسُطُنَ شَعْرَاتِهِمَا
 بَعْدَ عَزَائِمِهَا إِذَا يَا إِلَهِي لَمَّا قَضَيْتَ بِأَمْرِكَ مَا قَضَيْتَ
 وَأَمْضَيْتَ بِحُكْمِكَ مَا أَمْضَيْتَ فَافْكُرْهُمَا ثُمَّ الْبِسْهُمَا مِنْ
 ثِيَابِ الْحَرِيرِ وَالْحُلَلِ الْمُنِيرَةِ عَلَى كَلِمَةِ التَّكْبِيرِ لِتَقَرَّ
 عَيْنَاهُمَا بِبَدَائِعِ رَحْمَتِكَ وَيَتَبَدَّلَ حَزْنُهُمَا بِجَوَاهِرِ
 سُرُورِكَ وَأَنْوَارِ النُّورِ فِي مَشْرِقِ طُورِكَ ثُمَّ اسْمِعْهُمَا نَفَسَاتِ
 هَوِيَّتِكَ مِنْ سِدْرَةِ عِزِّ أَرْزَلِيَّتِكَ وَرُوحَةَ قُدْسِ أَحَدِيَّتِكَ
 وَالتَّرَنُّمَاتِ الَّتِي تَنْصَعِقُ الْعُقُولُ مِنْ اسْتِمَاعِهَا وَتَهْتَزُّ
 النُّفُوسُ لَدَى ظَهْرِهَا وَتَتَجَذَّبُ الْأَرْوَاحُ عِنْدَ بَرُوزِهَا ثُمَّ

أَرْزُقُهُمَا مِنْ أَثْمَارِ شَجَرَةِ رَبَابِيَّتِكَ وَأَرْزُقُهُمَا خَمْرَ
 الْحَيَوَانِ مِنْ عِيُونِ صَدَانِيَّتِكَ ثُمَّ أَنْزِلْهُمَا فِي شَرِبَعَةِ
 قُرْبِكَ وَمَدِينَةِ وَصْلِكَ وَأَسْكِنْهُمَا فِي جِوَارِ مَرْحَمَتِكَ فَيُؤَيِّ
 ظِلَّ حَدِيقَةِ لِقَائِكَ وَوَصَالِكَ ثُمَّ أَفْرِغْ عَلَيْهِمَا صَبْرًا مِنْ
 عِنْدِكَ ثُمَّ اجْعَلْهُمَا وَاللَّوَاتِي كُنَّ مَعَهُمَا مُتَكَلِّاتٍ عَلَيْكَ وَ
 مُنْقَطِعَاتٍ عَنْ دُونِكَ وَمَشْغُولَاتٍ بِذِكْرِكَ وَمُؤَانِسَاتٍ
 بِأَسْمِكَ وَمُشْتَاقَاتٍ لِجَمَالِكَ وَسُرْعَاتٍ إِلَى وَصْلِكَ وَلِقَائِكَ
 وَمَرْزُوقَاتٍ مِنْ كَأْسِ عَطَائِكَ وَطَائِفَاتٍ حَوْلَ ذَاتِكَ وَرَاقِدَاتٍ
 فِي مَهْدِ قُرْبِكَ وَطَائِرَاتٍ فِي سَمَاءِ حُبِّكَ وَمَاشِيَاتٍ
 فِي أَرْضِي رِضَائِكَ وَرَاكِضَاتٍ إِلَى مَكْمَنِ أَنْوَارِكَ وَطَالِبَاتٍ
 حُسْنَ قَضَائِكَ وَرَاضِيَاتٍ عِنْدَ نَزُولِ بَلَائِكَ وَطَابِرَاتٍ
 فِيكَ وَرَاضِيَاتٍ عَنْكَ لِتَكُونَ أَبْصَارُهُنَّ مُنْتَظِرَةً لِبَدَائِعِ
 رَحْمَتِكَ وَقُلُوبُهُنَّ مُتَرَصِّدَةً لظُهُورِ مَكْرَمَتِكَ لِأَنَّهُنَّ مَا
 أَخَذْنَ لِأَنْفُسِهِنَّ رَبًّا سِوَاكَ وَلَا مَحْبُوبًا دُونَكَ وَلَا مَقْصُودًا

غَيْرِكَ وَأَسْأَلُكَ بِالَّذِي أَظْهَرْتَهُ مِنْ قَبْلُ وَتَظْهَرُهُ مِنْ
 بَعْدُ بَانَ لَا تَحْرِمَنَّ وَعِبَادِكَ عَنْ حَرَمِ كِبْرِيَاكَ وَلَا تَرُدَّهُمْ
 عَنْ أَبْوَابِ الْمَدِينَةِ الَّتِي نَزَلَ فِيهَا كُلُّ مَنْ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَقَامُوا لَدَى بَابِهَا وَمَا دَخَلُوا فِيهَا
 إِلَّا الَّذِينَ اخْتَصَصْتَهُمْ بِجُودِكَ وَجَعَلْتَهُمْ مَرَايَا نَفْسِكَ
 وَمَظَاهِرَ زَاتِكَ وَمَطَالِعَ عِزِّكَ وَمَشَارِقَ قُدْسِكَ وَمَفَارِبَ
 رُوحِكَ وَمَخَازِنَ وَحْيِكَ وَمَكَامِينَ نُورِكَ وَبِحَارِ عِلْمِكَ وَأَمْوَاجَ
 حِكْمَتِكَ وَكَذَلِكَ كُنْتَ مُقْتَدِرًا عَلَى مَا تَشَاءُ وَحَاكِمًا عَلَى مَا
 تَرِيدُ وَأَنْتَ الْمَقْتَدِرُ الْقَيُّومُ ثُمَّ اصْعِدْ يَا إِلَهِي هَذَا
 الصَّيْفَ الَّذِي وَرَدَ عَلَيْكَ فَوْقَ مَا اصْعَدْتَهُ بِجُودِكَ حَتَّى
 يَرِدَ فِي قِبَابِ الْعِظْمَةِ خَلْفَ سُرَابِقَاتِ الْأَحَدِيَّةِ فِي جَوَارِ
 أَسْمِكَ الْإِلَهِيِّ وَزَاتِكَ الْعَلِيِّ عِنْدَ الشَّجَرَةِ الْقَصْوَى وَجَنَّةِ
 الْمَأْوَى وَرُوحِكَ الْأَسْنَى لِتَأْخُذَهُ رِوَاغِ الْقُدْسِ مِنْ
 النَّقْطَةِ الْأُولَى وَالْمَرْكَزِ الْأَعْلَى وَالْجَوْهَرِ الْأَخْلَى لِيُدْرِكَ

حَوْلَ جَمَالِهِ وَيَطُوفَ حَرَمَ كِبْرِيَايَةِ وَيَزُودُ نُورَ صِفَاتِهِ فِي
 كَعْبَةِ أَسْمَاعِهِ ثُمَّ الْبَيْتَهُ مِنْ خَلْعِ السُّرُورِ لِيَسْرَّ بِذَلِكَ
 فِي مَلَأِ الظُّهُورِ وَيَسْمَعَ لَحْنَاتِ الْقُرْبِ عَنْ شَجَرَةِ الْكَافُورِ
 لِتَنْطِقَ بِذَلِكَ الْحَمَامَةَ الْبَيْضَاءُ بِلَحْنِ الْجَذِبِ فِي
 هَذِهِ الْوَرَقَةِ الْحُمْرَاءُ وَفِي كُلِّ الْأَشْجَارِ بِلَحْنِ الْجَبَّارِ مِنْ
 هَذِهِ الشَّعْلَةِ الْمَوْقِدَةِ عَنْ هَذِهِ النَّارِ بَانَةٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 الْمَلِكُ الْمَقْتَدِرُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ وَبَانَةٌ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ
 الْمُهَيْمِنُ الْقَهَّارُ وَعِنْدَ ذَلِكَ يُخْتَمُ الْقَوْلُ بِأَنَّ الْحَمْدَ
 لِلَّهِ الْمَقْتَدِرِ الْقَدَّارِ وَتَسْتَقْضِي يَا إِلَهِي مَا تَرَجَى وَهَذَا
 مِنْ عَطَائِكَ الْأَتَمِّ الْأَقْدَمِ الْأَوْفَى .

و بد رستی که توای محبوب من مشاهده میفرمائی که رزایا و بلیایا
 از مشرق قضا ظاهر گشته و امطار قهر از جمیع جهات باریدن
 گرفت و اریاح حزن بوزیدن آمد بسی جانهای بی شمار که
 در راه دوست نثار شد و چه سرهای نامدار که بر دار مرتفع
 گشت و در آئی راحتی دست نداد و در شبی عیشی میسر نشد

کمند عشق تو سرهای عارفان را بسته و تیر حب تو جگرهای
عاشقان را خسته چهارده سینه میگذرد که آسایش مقطوع گشته
و ابواب راحت مسدود شده نه نسیمی از نعمت ملک
برداشتند و نه نسیمی از رحمت روح ادراک نمودند گاهی در
ذلت حبس مبتلا و گاهی در بادیه هجر مختفی از هر وطنی
مردود شدند و از هر دیاری مطرود گشتند و از هر راحتی
محروم ماندند چه خیطهای محکم که گسسته شد و چه عروه های
مستحکم که مقطوع گشت از هر نصیبی بی نصیب شدند و از هر
قسمتی بی بهره ماندند نعمتهای مالک بنعمتهای مهالک
تبدیل شد و شمس مشارق الوهیه بعقارب خفا مختفی گردید
و سراج ربوبیه در زجاج صدور مکتوم گشت و نار ازلیه در شجره
سُور مستور ماند و لؤلؤ صمدیه در صدف غیب مخزون و مطلع
الوهیه در حجاب قدس مکنون دیگر قلم کجا تواند رقم زند
و یا بیان قدم بردارد و توای سید من و آقای من مطلعی که
باین عبد چه وارد شده و چه نازل گشته در آنی بعقر امنی
نیاسوده و زمانی بر مقعد عزیزی مستقر نگشته جز خون دل آبی
نیاشامیده و جز قطعهء کبد بطعامی مرزوق نشد گاهی اسیر
کفار و بشهرها ساعر و گاهی بغل و زنجیر معاشر خاصه این
ایام که هدف سهام فرقتین شده و محل انتقام حزین گشته
دوستان را از ذلتم عزتی و از حزنم سروری حاصل است و

دشمنان را از وجود غلی در دل است بسی غلبا که در صدور
پنهان گشته و چه بغضها که در قلوب کتمان شده از حبس
ظاهر بیرون آمده و بسجن نفوس مشرکه مسجون گشته و تیرهای
ظنونسات از کل جهات میریزد و آسیاف حسد از جمیع اطراف
بمثل باران ریزنده میبارد لکن با همه این بلایاو محن و رزایای
محکم متقن امید هست که از خدمت باز نماند و رَجُلٌ از استقامت
نلغزد و عیون بجای پا بخدمت بایستند در این وقت کسه
دموع از خدَم جاری و دَمِ حمرا از قلبم سار بیست ندا میگویم
ترا که قلب حزینم را از غیر خود غافل گردانی و بخود مشغول
نمائی تا از همه مقطوع شود و بتو در بند زبیرا که بسته تو
هرگز نگسلد و مقبول تو هرگز مردود نشود سلطان است
اگر چه محکوم عباد شود و منصور است اگر چه نفسی او را باری
ننماید و محبوب است اگر چه مردود باشد در این وقت مشعل
توحید بر افروزد و مرآت تفرید از هیکل تجرید حکایت نماید
و مزمار عراقی بلحن حجازی آید " کُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ " ^ک
بنوازد زبیرا که دستهای عارفین کوتاه و تو در مکن بلند
عزت مستقر و قلوب عاشقین مضطرب و تو در کمال استقلال بر
مخزن رفعت مستقیم خیال کجا راه یابد تا در آن سماء با
فضا طیران نماید و فکر کجا بار یابد تا در عرصهء فناء قدم
قدم گذارد توهمات عباد بمنزله غبار است و غبار تیره مکن در

کجا بذیل قدس مظهر رسد و یا نَظَرُهُ محدود بر روی منیر تو
 وارد آید کَم یَزَلْ و لا یَزَال غیر معروف بوده اگر چه از هر
 ظهوری ظاهر تری و همیشه مستور خواهی بود اگر چه در کل
 شیئی از نفس شیئی مشهورتری این است غیب تو در اجهار
 و ظهور تو در اسرار بلی ای محبوب من هر صدی قابل حَسَب
 تو نیست و هر قلبی لایق و دَت نه حب تو ناری مشتعل و اجساد
 عباد حَکِیْمِ یابِس حَکَب را بمقاربت نار کجا قراری و استقراری
 ماند مگر آنکه عنایت قدیمت قدمی بردارد و عِلْمِ بَرْدِ اَوْ سَلَاماً
 برافزارد تا قلم قدرت بر لوح منیر دل رقم حُبَّت نگارد و ذَلِکَ
 مِنْ فَضْلِکَ الْقَدِیْمِ تَوْتِیْبِهِ مِنْ تَشَاءُ مِنْ عِبَادِکَ قسم به عزت
 تو ای پروردگار که جمیع این بلایا از هر شهدی شیرین تر
 است و از هر روحی نیکوتر زیرا که طالبان کعبه وصال تا
 از حدود جلال نگذردند بظهور جمال مسرور نگردند و تا از
 کأس فنا ننوشند بشریعه بقا وارد نگردند و تا قمیص فقر در
 سبیل رضای تو نپوشند بردای بلند غنا مفتخر نشوند و تا
 از درد عشق مریض نشوند بسر منزل شفا پس نبرند و تا از وطن
 تراهی نگذردند بوطن قدس الهی عروج ننمایند و تا در بیدای
 طلب سرمدی نمیرند بحیات باقی ازلی فائز نشوند و تا در ارض
 ذلت مأوی نیابند بر سماء عزت راه نجویند و تا سَمِّ فِرَاقِ نچشند
 بِشَهْدِ بَقَا مَرْزُوقِ نگردند و تا بادیه های بُعْد و هجر را طی

نکنند به مصرهای قرب و وصل مستریح نشوند اگر چه ای پروردگار
 من بلایا جمیع احباء را احاطه نموده ولكن در این ایام تخصیص
 یافته بد و کنیز تو یکی با سم حواء نامیده شده و دیگری با سم
 مریم و وارد شد این مصیبت کبری در حینی که نبود با کنیزان
 تو مادری تا شق نماید جامه خود را و بریزد بر سر خود خاک
 سیاه را و بگیرد بر حزنی که نازل شد بر ایشان و نبود با
 ایشان مصاحباتی تا آنکه خشک نماید روهای ایشان را از آبها
 چشم و بپوشاند موهای ایشان را از غبارهای تیره و نبود
 مشفقاتی تا اینکه تسلی دهد حزن ایشان را و بسرور آورد -
 قلوبشان را و نبود از مونسات که انس گیرد بایشان و بعد از
 مصیبت خضاب نماید دستهایشان را و شانه زند مرغولاتشان
 را و از شرابهای خون نوشیده بودند و از طعامهای غم
 مرزوق گشته و چون قضا فرمودی تو ای پروردگار من آنچه را
 که اراده نمودی و جاری فرمودی امر مبرم قدر را در آنچه
 خواستی پس ای محبوب من بپوشان بر ایشان از جامه های
 صبر و شکیبائی و ثیابهای رحمت و بردباری تا آنکه روشن
 شود چشمهای ایشان بر رحمتهای تازه تو و ساکن شود قلوبشان
 از لطفهای بی اندازه تو و وارد فرما ایشان را در رود خانهای
 قرب و شهرهای وصال و منزل ده بی منزلانرا در جوار رحمت
 خود و در سایه های خوش مغفرت و آمرزش خود و آسایش ده

این مضطربان را در محفلهای مقدس خود و بجشان ایمن
 تشنگان را از آبهای کوثر مکنون و از خمرهای حیوان مخزون
 و بوز برایشان از نسیمهای یَمْنِ حُبِّ خود و وارد فرما
 ایشان را در مصرهای بقای انس خود تا از غیر تو دور شوند
 و بتونزديك شوند و بذكر تو مشغول آیند و بباد تومشموف
 گردند و شجره حبت را در زمینهای منیر دل بکارند و از آبهای
 عشق تو سیراب نمایند تا بلند شود قامت او و بشمار آید
 شاخه های او تا در حبت ثابت شوند و مستقیم گردند و تا
 در ارض رضای تومشی نمایند و در مهدهای قرب تو مقرر
 گیرند و در بیابانهای وصل تو سیر نمایند و در آسمانهای
 لقای توطیران نمایند و از شئونات تحدید بگذرند و بسر
 محفلهای توحید مشرف گردند و ببنفحات تفرید در عالم
 تجرید سرافراز شوند تا چشم از همه دربندند و بتوبگشایند
 و از همه بگریزند و بتو وارد آیند پس ای مولای من عنایت فرما
 بایشان و باین مهمان جدیدی که بر تو وارد شد از آنچه
 ذکر شد و از آنچه ترك شد و از امری که از این دو جهت
 مقدس و مبری است و زود است که عطا میفرمائی آنچه راکه
 بآن خوانده شدی این است از عنایت تمام تو که پیشی گرفته
 همه موجودات را ای پروردگار من .

.....

زیارت متعاضدین الی الله از ذکور و اناث .

جمال قدم جل جلاله در لوحی میفرمایند ، قوله تعالی :

وَأَرْسَلْنَا أَنْ نَذُكُرَ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَأَحِبَّائَهُ الَّذِينَ صَمَدُوا
 إِلَى الرَّفِيقِ الْأَعْلَى مِنَ الذُّكُورِ وَالْإِنَاثِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ
 الْفَضْلُ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ .

الْبِهَاءِ الَّذِي أَشْرَقَ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ الْعَطَاءِ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ
 الْبِهَاءِ أَنْتُمْ الَّذِينَ مَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَ اللَّهِ وَعَهْدَهُ أَقْبَلْتُمْ
 وَاعْتَرَفْتُمْ بِظُهُورِهِ وَعَظَمَتِهِ وَسُلْطَانِهِ وَقُوَّتِهِ وَقُدْرَتِهِ وَ
 أَقْتِدَارِهِ طَوْسًا لَكُمْ وَنَعِيمًا لَكُمْ بِمَا فَزَّيْتُمْ بِأَثَارِ الْقَلَمِ
 الْأَعْلَى قَبْلَ صُورِكُمْ وَبَعْدَ صُورِكُمْ إِلَى الْأَفْقِ الْأَعْلَى
 نَسْتَلُ اللَّهُ أَنْ يَغْفِرَ لَكُمْ وَيُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُنْزِلَ
 عَلَيْكُمْ مِنْ سَحَابٍ كَرِيمٍ أَمْطَارَ رَحْمَتِهِ وَيُقَدِّرَ
 لَكُمْ مَا يَزِينُكُمْ بِطَرَاذِ الْفَرَحِ وَالْإِبْتِهَاجِ إِنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ